

Dan Sociu

La gunoi

roman

POLIROM
2024

Cînd ne-am întors, bărbatul maică-mii tocmai o păcălea să dea la schimb apartamentul pe unul într-un cartier jegos, Vietnam i se spune la noi. Se gîndea la banii rămași în plus, la cît pocher putea să bage cu ei. Spunea că e aproape de școala unde preda, că i-ar fi mai ușor. Era, dar era și Vietnamul în jur și de la geam se vedea curtea spitalului de neuropsihiatrie infantilă. Am convins-o noi să caute totuși altă variantă și a fost una mai bună, apartamentul cu antenă deasupra capului, cu vedere spre parcul mare, o mică pădure, cu bolta de copaci de pe vremea lui Eminescu. A rămas singură acolo și s-a adunat atîta singurătate în ea, că anul trecut, după ce a ieșit din spital, am dus-o la o herghelie de lîngă Lacul Morii și, cînd a mîngîiat pe bot un armăsar, animalului a început să i se scoale. S-a întors, rușinat, și mama mă întreba de ce se întoarce, l-a supărat cumva? Era așa mică, într-o geacă de fîș imensă, cu puțin păr, după chimioterapie, vopsit blond, ca un puișor, și cînd l-a mîngîiat îi tremura puțin mîna cu pielea mîncată de citostatice și de

detergenții cu care a tot spălat vase. Și-i vorbea cu atîta dulceață, cu dragoste, drăgule, îi zicea, ca unui copil prieten, că și ea era un copil derutat și speriat, mutată din casa ei, din orașul ei de-o viață, ca să vină la București, unde știa că poate să moară oricînd, că era cu cancerul în fază avansată. Eram excitat mai tot timpul, noaptea mă uitam la videoclipuri cu Madonna și mă masturbam, scriam poezii suprarealiste cu porumbei care explodează în piațeta orașului. Pe urmă, cum America era cel mai interesant loc din lume, am început să scriu ca ei, confesiv, povești directe despre ce am mai făcut și pe unde am fost. Le vedeam în filme casele mari, generoase și mă distra că puștimea lor avea probleme psihologice, erau duși la psiholog, țipau și făceau crize în casele lor mari și albe, cu etaj și curte și urcau furioși în mașinile lor primite la 16 ani și o luau pe autostrăzile imense în noapte, spre toate posibilitățile. Sigur, nu era vorba de America și nici nu mă impresiona viața lor, mi se părea o ficțiune. Îmi plăcea să povestesc, povești scurte, din

ce știam eu și poezia americană făcea asta, filme făcute de săraci, cum ar veni, hîrtia și pixul nu te costă mai nimic. Înainte să moară tata, îmi plăcea și matematica, meseria lui. Era un punct unde se întâlnea cu literatura, în umorul abstract. Doi oameni fac un gard în două zile, în cît timp ridică un gard zece mii de oameni? Vedeam aglomerația absurdă de muncitori, mii de mîini și picioare înghe-suite pe un spațiu infim și încurcîndu-se unii pe alții. Și mai absurdă era viteza rezultată, terminau gardul în mai puțin de o secundă. Am picat de două ori la facultate și deja casa noastră cît garajul unui adolescent american era insuportabil de aglomerată, a treia oară trebuia să intru și am intrat, cînd nu s-a mai dat examen și mi-au luat numai media pe tot liceul și notele la bacalaureat. Ceea ce era ironic, pentru că în liceu lipseam cam trei sferturi din ore, dar aveam noroc, împușcam note de trecere. De doi ani se făcuse liniște, după o adolescență plină de seri cu prieteni, în parcuri, la rockotecă, pe terasa Unirii. În fiecare seară îmi ardeau

picioarele cînd mă porneam spre ei. Lumea vorbește despre seriale din anii ăia, *Twin Peaks* și altele, eu nu țin minte mai nici unul, erau seara, cînd nici mort n-aș fi stat acasă la televizor. Ne adunam toți, cîteva zeci, la Foișorul Rockerilor sau pe terasă, și fete, deși încă eram virgin și am rămas virgin pînă pe la 20. Mă plăceau fetele, nu asta era problema. Ori că mă lăbeam prea mult și nu-mi rămînea destulă pornire spre ele, ori că beam prea mult și preferam să mă distrez cu tovarășii, nu știu. Era complicat, un joc complicat, nu puteai să te fuți direct, cum mi se pare și acum de bun-simț. Eram și în provincie, fetele aveau alt stil și băieții se adaptau. Unele mă plăceau, dar mă miroseau că o să ajungă să cerșească dacă stau cu mine. Genul care mă priveau cu simpatie și coborau ironice privirea la pantofi. Aproape că-mi ziceau: ce să-ți fac, mișcă și tu un ban, dă din coate și mai vorbim. Încă nu erau prăpăstiile dintre clasele sociale de mai tîrziu, dar se simțea deja disperarea. Ce să le spun, că în familia noastră ambițiile materiale

erau desconsiderate? Și, una peste alta, n-avusesem pe bune experiența sexului, așa că nici nu știam clar de ce mi-aș dori-o. Stăteam sîmbăta seara în bezna din rockotecă, după ce băgasem două pahare mari cu votcă ieftină, de cîte 200 de grame, și mă uitam fix la cîte una. Se legăna cu brațele căzute, simula transa drogurilor fără droguri pe *The Doors* și m-aș fi dus la ea și m-aș fi dus numai să-i propun să ne futem direct, să mergem la cimitir și să ne futem. Știam ce răspuns mi-ar fi dat sau credeam că știu, așa că nici măcar nu mă mai gîndeam, doar o urmăream din colțul meu, unde dădeam din cap sau numai stăteam nemișcat, ca un Monument al Repri-mării. Visam la una mai în vîrstă, să mă inițieze. Vecina de alături se spunea că e curvă, cu mine nu voia să fie. Aveam și capacitatea asta de schizoidare, nu mă frămîntam adică exagerat, ca-n filmele americane. Era ca și cum îmi luasem adio mai demult de la sex, nu făceam scheme și planuri. Nu credeam că o să vină un moment cînd o să am casa mea și o să pot să aduc femei. Nu mă gîndeam

deloc la asta, nu mă gîndeam niciodată la soluții. Viața era așa cum era și punct. Viitoarea mea fostă soție îmi era colegă de clasă și mergea dimineața la școală cu mine. De cele mai multe ori chiuleam la liceu și tot mergeam împreună pînă acolo. Și mă plăcea, împrumuta aceleași cărți de la bibliotecă, se uita la fișa mea și le lua. Era o păpușă frumoasă, mică și creață, cu fața rotundă, campioană la arte marțiale, noi nu știam, ținea ascuns. Ținea tot ascuns, nu vorbea mai deloc. O plăceau băieții din clasă și prietenii mei și ei îi plăcea să stea cu băieți. Și n-am luat-o în seamă ca posibilă combinație, nu știu de ce, poate că nu zicea nimic și, dacă nu zicea, nu mă stimula. Și că mi-era teamă de ce vreau sau, cum s-ar zice, aveam *failure to launch*. Pînă într-o zi, cînd l-am văzut pe vecinul meu de bloc plimbîndu-se cu ea. Și mi s-a activat dorința și am ieșit din pasivitate ca niciodată. Am luat-o în parc pe genunchi și am sărutat-o. Mi-amintesc și acum mirosul gecii ei de piele și cum o simțeam în brațe. Mă mir că n-am terminat instant, în blugi,